

Sygn. akt **II C 1142/16**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Rabięga
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko T. P.

**o zapłatę**

oddala powództwo

### UZASADNIENIE

W dniu 1 czerwca 2016 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od T. P. kwoty 232,46 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty a nadto o zwrot kosztów postępowania w sprawie. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że udzieliła pozwanej pożyczki pieniężnej, stanowiącej kredyt konsumentki i wypłaconej w dniu 15 grudnia 2014 roku. Pozwana zobowiązana była spłacać pożyczkę w ratach, zgodnie z harmonogramem spłat określonym umową. Nadto wraz z każdą ratą pożyczki zobowiązała się do zapłaty opłaty administracyjnej w wysokości 15 złotych miesięcznie oraz jednorazowej opłaty przygotowawczej w wysokości 390 złotych, która była rozdzielana proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczania częściowo z każdą ratą w terminach spłaty pożyczki. Z obowiązku pozwana się nie wywiązała. Zadłużenie pozwanej z tytułu udzielonej pożyczki na dzień wniesienia pozwu wynosiło 232,46 zł. Umowa pożyczki została rozwiązana przez powoda pismem z dnia 12 października 2015 roku, ze skutkiem na dzień 27 października 2015 roku.

Na dochodzoną pozwem kwotę składają się należność główna w kwocie 166,07 zł, kwota 1,39 zł tytułem skapitalizowanych odsetek oraz kwota 65 złotych z tytułu opłaty przygotowawczej.

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2016 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w VI Wydziale Cywilnym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania do tut. Sądu Rejonowego.

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016 roku pozwana podała, że zaciągnęła od powódki dwie pożyczki, które zostały przez nią w całości spłacone. Wpłaty dokonywała przekazami pocztowymi, które jednak wyrzuciła. Niemniej jednak zwróciła się do poczty polskiej o wydanie odpisów dowodów wpłat.

Następnie wraz z pismem z dnia 23 grudnia 2016 roku pozwana nadesłała do niniejszej sprawy osiem odpisów dowodów wpłat obejmujących okres od 19 października 2015 roku do dnia 29 lutego 2016 roku.

W odpowiedzi powódka w piśmie z dnia 17 stycznia 2017 roku wskazała, że pozwana w okresie od 13 stycznia 2015 roku do dnia 23 listopada 2015 roku dokonała na rzecz powódki jedenastu wpłat na łączną kwotę 2 816,11 zł.

### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

W dniu 8 grudnia 2014 roku T. P. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Pozwanej została udzielona pożyczka w wysokości 2.000 złotych na okres 12 miesięcy od daty wypłaty pożyczki.

Przedmiotowa umowa miała obowiązywać przez okres od dnia jej zawarcia do dnia przewidzianego w harmonogramie na spłatę ostatniej raty.

Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek powiększonych o opłatę administracyjną i opłatę przygotowawczą oraz ewentualne koszty dodatkowe.

Opłata przygotowawcza w wysokości 390 złotych została rozdzielona proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i miała być uiszczana przez pozwaną w kwocie po 32,50 złotych miesięcznie wraz z każdą ratą w terminach spłaty rat. Opłata administracyjna natomiast wynosiła 15 złotych miesięcznie i powinna być uiszczana wraz z każdą ratą miesięczną.

Całkowita kwota do zapłaty wyniosła ostatecznie 2 663,96 zł. Pożyczka miała być spłacona w 12 ratach, płatnych do 8 dnia każdego miesiąca poczynając od 8 stycznia 2015 roku do 8 grudnia 2015 roku. Poszczególne raty wyniosły: za styczeń 2015 roku – 226,01 złotych, za luty 2015 roku – 228,18 złotych, za marzec 2015 roku – 225,68 zł, za kwiecień 2015 roku – 225,64 zł, za maj 2015 roku – 224,03 zł, za czerwiec 2015 roku – 223,09 zł, za lipiec 2015 roku – 221,57 zł, za sierpień 2015 roku – 220,54 zł, za wrzesień 2015 roku – 219,27 zł, za październik 2015 roku – 217,87 zł, za listopad 2015 roku – 216,72 zł, za grudzień 2015 roku – 215,36 zł.

Na podstawie § 13 umowy w przypadku opóźnienia w spłacie rat pożyczki, pożyczkodawca był uprawniony do podjęcia działań upominawczo – windykacyjnych, w tym m.in. przekazaniem sprawy do postępowania windykacyjnego, którego koszt w wysokości 75 złotych ponosił pożyczkobiorca.

Zgodnie z § 15 umowy pożyczkodawca mógł rozwiązać przedmiotową umowę z przyczyn leżących po stronie pożyczkobiorcy z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia klienta ze spłatą zadłużenia wynikającego z umowy przekraczającego 60 dni. Dla skuteczności wypowiedzenia wymagane było złożenie i doręczenie klientowi oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej.

Z dniem rozwiązania umowy wszelkie należności przysługujące pożyczkodawcy od klienta stawały się natychmiast wymagalne.

Przedmiotowa kwota pożyczki miała być wpłacana na rachunek (...) tytułem (...).

### ***Bezsporne, a nadto dowód:***

- umowa pożyczki, k. 20-26;

- pismo z dnia 16 grudnia 2014 roku – harmonogram spłat – k. 27.

Pozwana T. P. spłaciła pożyczkę nr (...) w całości. W okresie od 13 stycznia 2015 roku do dnia 23 listopada 2015 roku dokonała łącznie jedenastu wpłat tytułem udzielonej pożyczki w następujących kwotach i terminach:

1. W dniu 13 stycznia 2015 roku – 226,01 zł
2. W dniu 9 lutego 2015 roku – 228,10 zł;
3. W dniu 16 marca 2015 roku – 228 zł;
4. W dniu 15 kwietnia 2015 roku – 230 zł;
5. W dniu 8 czerwca 2015 roku – 248 zł;
6. W dniu 11 czerwca 2015 roku – 230 zł;
7. W dniu 14 lipca 2015 roku – 240 zł;
8. W dniu 11 sierpnia 2015 roku – 250 zł;
9. W dniu 19 października 2015 roku – 240 zł;
10. W dniu 17 listopada 2015 roku – 456 zł;
11. W dniu 23 listopada 2015 roku – 240 zł.

Łącznie zatem w wyżej wskazanym okresie pozwana uiściła z tytułu zaciągniętej pożyczki nr (...) na rzecz powódki kwotę 2 816,11 zł.

***Bezsporne, a nadto dowód:***

- przesłuchanie pozwanej – k. 50;
- dowody wpłat – k. 58 – 60.

W dniu 12 października 2015 roku powódka wytworzyła dokument wypowiedzenie umowy pożyczki oraz ostateczne wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanej T. P..

***Dowód:***

- wypowiedzenie umowy pożyczki, k. 28.

***Sąd zważył, co następuje:***

Powództwo wywiedzione przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. o zapłatę okazało bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Sąd ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy kierował się treścią dokumentów zaferowanych przez strony postępowania. Nie budziły także wątpliwości zeznania przesłuchanej w sprawie pozwanej T. P., albowiem znajdowały pokrycie w materiale dowodowym zebrany w sprawie. Powódka w niniejszej sprawie domagała się zapłaty na swoją rzecz od pozwanej kwoty 232,46 zł tytułem spłaty pożyczki nr (...) zawartej w dniu 8 grudnia 2014 roku.

Pozwana natomiast stała na stanowisku że przedmiotową pożyczkę spłaciła w całości.

W przedmiotowej sprawie podstawą żądania powódki była umowa pożyczki zawarta w dniu 8 grudnia 2014 roku między powódką a T. P..

Umowa pożyczki jest umową nazwaną, uregulowaną w art. 720 i n. k.c. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą. O konsensualnym charakterze pożyczki przesądza fakt, że dochodzi ona do skutku przez samo porozumienie się stron. Obowiązek wydania przedmiotu pożyczki, jaki ciąży na pożyczkodawcy, jest konsekwencją uprzednio zawartego porozumienia w tej sprawie. Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Umowa pożyczki może być więc umową odpłatną lub nieodpłatną. Pamiętać przy tym trzeba o zasadach, jakie obowiązują przy zawarciu umowy z wykorzystaniem wzorca (art. 384-385<sup>4</sup> k.c.). W zakresie ustalania wielkości wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy strony korzystają ze swobody krępowanej w odniesieniu do każdego stosunku przepisami o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2<sup>1</sup> k.c.). Natomiast w odniesieniu do umowy pożyczki z udziałem konsumenta jako pożyczkobiorcy granice korzyści, jakie mogą osiągać pożyczkodawcy, wyznacza ustawa z 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.).

Z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, iż pozwana T. P. spłaciła pożyczkę w całości, a nawet w kwocie wyższej aniżeli była zobowiązana do zapłaty.

Wskazać bowiem należy, że zgodnie z harmonogramem spłaty umowy pożyczki (k. 27), pozwana była zobowiązana do zapłaty ratalnej pożyczki w łącznej wysokości 2 663,96 zł, przy czym ostatnia rata płatna była w dniu 8 grudnia 2015r. W toku postępowania powódka nadto wskazała, że w okresie od 13 stycznia 2015 roku do 23 listopada 2015 roku pozwana uiściła tytułem spłaty tejże pożyczki łączną kwotę 2 816, 11 zł, a więc kwotę przewyższającą zaciągnięte zobowiązanie. Powódka wskazała wprawdzie, że z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia z umowy przekraczającego 60 dni, umowa pożyczki została rozwiązana przez powoda pismem z dnia 12 października 2015 roku ze skutkiem prawnym natychmiastowej wymagalności wszystkich należności z umowy z dniem 27 października 2015 roku, jednakże okoliczności tej nie wykazała. Przedłożone na k. 28 pismo świadczy jedynie o tym, że powódka dokument taki wytworzyła, a dokument z k. 29 że pismo do T. P. zostało nadane. Nie sposób natomiast w żaden sposób wykazać, czy i kiedy wypowiedzenie to zostało pozwanej doręczone. Na ustalenie takie nie pozwala w szczególności nieczytelny numer nadawczy przesyłki, który zresztą nie jest przypisany do przesyłki nadanej do T. P.. Sama zaś pozwana zaprzeczyła, aby wypowiedzenie to kiedykolwiek otrzymała. Powód nie wykazał więc, aby do wypowiedzenia umowy doszło, w szczególności ze skutkiem na dzień 17 października 2015r. Tym samym uznać należało, że pozwana zobligowana była do spłaty zobowiązania wynikającego z harmonogramu spłat, zgodnie z którym została zobowiązana do zapłaty 12 rat pożyczki do 8 dnia każdego miesiąca począwszy od 8 stycznia 2015 roku do 8 grudnia 2015 roku łącznie, a obejmującego kwotę 2 663,96 zł.

W tym kontekście nie bez znaczenia jest okoliczność, że w dniu 17 listopada 2015 r. na koncie spłat pozwanej znajdowała się już kwota 2576,11 zł, zaś w dniu 23 listopada 2015r., a więc przed datą wymagalności ostatniej raty, której termin płatności przypadał na dzień 8 grudnia 2015 roku, pozwana dokonała kolejnej wpłaty przekraczającej wysokość jej zobowiązania wynikającego z harmonogramu spłat o 152,15 zł. Powód nie wykazał zaś, aby istniały jakiegokolwiek podstawy do naliczenia pozwanej dalszych należności, przekraczających jej zobowiązanie umowne o kolejnych 232,46 zł żądanych pozwem, tj. łącznie o 384,61 zł.

Skoro zatem pozwana zapłaciła powódce tytułem spłaty pożyczki kwotę 2 816,11 zł, a więc o 152,15 zł wyższą aniżeli wynikało to z zaciągniętego zobowiązania, uznać należało, że umowa pożyczki nr (...) została przez pozwaną nie tylko spłacona w całości, ale nawet ponad należną powódce kwotę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości jako bezzasadne.

Pozwana wygrała niniejszy proces w całości. W związku jednak z tym, że pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu, brak jest podstaw do obciążania powódki takimi kosztami.